

[Finansministeren]

statsrevisorerne, § 6. Reglerne for vederlæggelse af radiatorådets medlemmer ligger ligeledes uden for mit kompetenceområde.

For så vidt angår vederlæggelsen af de af folketinget udpegede medlemmer af landskatteretten er det årlige vederlag fastsat i overensstemmelse med de ovenfor beskrevne retningslinier, foreløbig indtil udgangen af 1982, på hvilket tidspunkt det vil blive taget op til fornyet vurdering på grundlag af oplysninger om tidsforbruget i de forløbne 2 år.

Spm. nr. 573

Til *arbejdsministeren* (7/4 82) af:

Thorndahl (FP):

»Ministeren bedes oplyse, om § 2 i konvention om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig ikke udelukker, at der kan etableres eksklusivaftaler i de lande, der har tiltrådt denne konvention.«

Begrundelse

Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg fastslog den 13. august 1981, at en arbejdsgiver ikke må afskedige en medarbejder, fordi den pågældende ikke er medlem af en bestemt fagforening, såfremt medarbejderen er blevet ansat, førend arbejdsgiveren indgik en overenskomst med eksklusivaf tale med den pågældende fagforening. Regeringen opret holder derfor fortsat mulighederne for at indgå eksklusivaftaler.

Den 25. maj 1951 ratificerede Danmark imidlertid konventionen af 1948 om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig. Denne konvention sikrede samtlige lønmodtagere uden forskel af nogen art ret til efter eget valg og uden krav om forudgående tilladelse helt frit at vælge, hvilken faglig organisation den enkelte lønmodtager måtte ønske. § 2 i konventionen har følgende ordlyd: »Arbejdere og arbejdsgivere uden forskel af nogen art er berettiget til at oprette og til alene under iagttagelse af den pågældende organisations bestemmelser at tilslutte sig organisationer efter eget valg og uden forudgående tilladelse.«

Denne ubegrænsede valgfrihed, der gennem konventionen garanteres den enkelte lønmodtager, forekommer at være i afgørende modstrid med det fagforeningsmonopol, som eksklusivaftalerne er udtryk for.

Besvarelse (19/4 82):

Arbejdsministeren (Svend Auken):

I ILOs konvention nr. 87 om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig fastslås i § 2 retten for en arbejdstager til at være medlem af en organisation uden indblanding fra arbejdsgiverens side.

Denne ret, der kaldes »den positive organisationsfrihed«, er på funktionærområdet specielt lovfæstet gennem funktionærlovens § 10, hvorefter en arbejdsgivers afskedigelse af en funktionær, fordi han vil være medlem af en fagforening, er retsstridig.

På det øvrige arbejdsmarked er det i den arbejdsretlige litteratur fastslået, at den danske retstilstand opfylder kravene i ILOs konvention om den positive organisationsfrihed, og det slutes heraf, jfr. Per Jacobsen, Kollektiv arbejdsret, 3. udgave, p. 63, at »det er retsstridigt at afskedige lønmodtagere, fordi de er organiserede, eller fordi de ønsker at organisere sig«.

ILOs konvention omhandler derimod ikke »den negative foreningsfrihed«, dvs. retten til at forblive uorganiseret eller til ikke at være medlem af en bestemt fagforening, og konventionen berører derfor heller ikke spørgsmålet om lovligheden af eksklusivaftaler som sådanne i de lande, der har tilsluttet sig konventionen.

Spm. nr. 575

Til *justitsministeren* (13/4 82) af:

Steffensen (KrF):

»Hvad agter ministeren at gøre for at modvirke den uheldige udvikling af nye store spillehaller, hvor børn og unge spiller alle deres penge op?«

Begrundelse

I Politiken den 7. april 1982 udtaler politikommissær Bruno Rasmussen: »Da restauratører i dag frit og uden afgifter kan stille automaterne op i serveringslokaler, har vi overhovedet ikke mulighed for at kontrollere udviklingen, og vi har i en notits gjort justitsministeriet opmærksom på den uheldige udvikling i retning af nye store spillehaller.«

Jeg mener derfor, det er nødvendigt, at justitsministeren kommer forældre og politi